

Langs een meertje hoorden we een zangertje waarvan we zeiden: hé dat lijkt wel een roodstaartje, wat ook het geval bleek te zijn, de Amerikaanse roodstaart. Ook de Oriole (een wielewaal) met een fraaie zang leerde je wel kennen.

Om nog even op de lijsters terug te komen, wat bij ons de merel is, is daar de Robin. Met zijn rode borst (maar geen roodborstje) is hij rondom de huizen op het grasveld te vinden.

Een wonderlijke familie vormen de Blackbirds. Zeer opvallend en zeer algemeen is de Redwinged Blackbird. Veel voorkomend is ook de Bobolink, wit van boven, donker van onder. Een brutale rakker is de Cowbird, overal langs de weg te vinden. Deze vogel legt, net als bij ons de Koekoek, zijn eieren in het nest van andere vogels. Opmerkelijk is dat de twee aldaar voorkomende koekoeken (niet door ons gezien) deze gewoonte niet hebben.

Een moeilijke familie vormen de vinken en gorzen. Er zijn veel soorten, vaak sterk op elkaar gelijkend. Eén ervan, de Amerikaanse Goudvink, geeft in dat opzicht geen problemen. Het is de putter van Amerika, steeds op distels en dergelijke te vinden. Je zou zo nog wel even door kunnen gaan nog niets is er gezegd van de plantengroei, die, vooral in de bossen, vaak indrukwekkend was. Hier en daar herinnerend aan Scandinavië met Zweedse Kornoelje en Zevenster. Maar ook met echt Canadese planten, zoals de Trilliums. Op het schiereiland (van de gieren) vonden we veel orchideeën, vooral het Gele Vrouwenschoentje.

Hier lag het ook werkelijk bezaaid met fossielen. Als je dan bedenkt dat je met het vliegtuig praktisch niets kan meenemen en de fraaiste exemplaren ook nog uitgerekend in de grootste brokken steen lagen opgesloten, dan zit je daar wel even mee. Gelukkig herinnerden we ons toen vriend Passchier die in Frankrijk een soortgelijk probleem te verwerken had gehad. Zijn fossielen hadden uitgerekend in andermans tuinmuurtje gezeten. Dus zette hij (anders zou hij Passchier ook niet wezen) alles op de dia's. Wel, wij hadden ook een fototoestel, en dus werd alles op de gevoelige plaat vastgelegd.

Jammer, dat we thuisgekomen, moesten constateren dat het toestel niet getransporteerd had, waardoor alle opnamen door elkaar op zo'n 3 a 4 dia's te zien zijn. Met projecteren zijn we dus vlug klaar en ook het sorteren van de dia's kostte ons weinig moeite!

Niet al te veel dia's dus, maar wel een schat van herinneringen aan de Nieuwe Wereld !!

Ger en Willem Baalbergen

Ach, naar Canada gaan is een geweldige ervaring, maar dichtbij is het ook leuk. Daarom nog een romantische beschrijving van zomaar een ochtend op Nieuw-Leeuwenhorst van Joanne van Sambeek.....

INDRUKKEN NIEUW LEEUWENHORST

Het is 26 mei, 7 uur in de morgen. Ongeveer 20 mensen verzamelen zich voor een IVN-natuurwandeling. Er zijn volop gidsen voor iedere groep, dus kan ieder zijn eigen route volgen met een groep.

Wij werden begroet door een Spotvogel met zijn heldere zang; dan meldt een Zwartkopje zich aan, gevolgd door een Tuinfluiter en een Fitis. De pimpelmees "trilt", de blije Winterkoning is ook aanwezig (wat een krachtige zang van zo'n kleine vogel!).

Wij praten over allerlei. Tot voor enige jaren was het onbekend dat de Engelse Gele Kwikstaart hier in de bollenstreek zo'n "gewone broedvogel is. Heeft één van ons

behalve de roep, ooit de zang van de Vlaamse Gaai gehoord? Hoe komt het dat de Geelgors niet meer op Leeuwenhorst voorkomt?

Wij gaan het bos in, zien een Ringmus actief in een struik en bespreken het verschil tussen hem en de Huismus, zowel in uiterlijk als leefwijze. Onder de struiken veel Lelietjes van dalen, nog niet in bloei.

Terug uit het bos moet iedereen op zijn beurt het allerlaagste holletje in de oude spechtenbeuk met zijn hand opmeten. De bast van de Abeel moeten wij wel bewonderen, met zijn diep reliëf van geometrische lijnen. Daarnaast bekijken we een Acaciaboom, die, al hoewel teer, bijna een halve eeuw gehaald heeft in deze voor hem ongunstige zee streek. En links langs het pad ontdekken we ineens, dat een Iepenblad asymmetrisch is.

Op de grond voor ons loopt een schitterende Witte Kwikstaart, staartje recht omhoog loopt met iets in haar bek. Een mannetje meldt zich aan bij haar en zij beginnen te baltsen. Het vrouwtje loopt over het gras, het mannetje duikt uit de lucht, komt naar haar toe, pronkt met één vleugel gespreid over het gras, komt naar haar toe met die vleugel als een exotische parasol... Heen en weer, een fiere matador. Weer in de lucht en weer terug naar het vrouwtje, met een kort pasje komt hij op haar toe... maar eindelijk besluit het paar dat ware liefde niet voor groot publiek geschikt is.

We constateren dat de wilde Brem een felle gele bloem heeft in tegenstelling tot zijn gekweekte familie; de bloemen zijn ook twee maal zo groot. Een Tamme Kastanje wordt nader onderzocht, zijn smalle trossen zijn klaar om open te gaan.

Plotseling zijn we bij het water, daar drijft een dode eend, botulisme? - 't is al weken droog (nou dat is dan later nog wel anders geworden! red.) Op afstand zwemt een kuifeend, zijn witte zijkant glimt. Van de overkant komt de dringende roep van een Koekoek en boven vliegt een Kievit.

Even wachten - horen wij een Wielewaal? Juist! Als kinderen proberen wij hem na te doen, het lukt en wij vormen samen een koor. Hij ontdekt dat hij nagebootst wordt en hij vliegt voor onze ogen ergens anders heen om ons daar de schuld van te geven.

We gaan weer verder, Blauwe ereprijs bedekt de grond. Waarom is het veld met nieuw prikkeldraad afgerasterd? Om de Rietorchis te beschermen is het antwoord. Even kijken of we zijn bladeren kunnen zien. Ja we staan er zelfs middenin. We bukken om de lange groen met bruin gevlekte bladeren te bekijken. Binnen twee weken zullen ze bloeien, want een grote knop zit in het midden van iedere plant. Het is hier vochtig naast de vijver. Op het eilandje staat een reiger, hals geknikt en snavel geheimzinnig bezig in het gras.

Een Boerenzwaluw vliegt voorbij. Ook een Gierzwaluw met zijn sikkelvormige vleugels. Omdat de laatste machteloos is op de grond, eet, slaapt en paart hij uitsluitend in de hoge lucht. Daar vliegt een Oeverloper, glanzend wit van onder.

Rechts van de vijver staan echte Koekoeksbloemen, roze gerafeld. We keren terug naar het bos, waar de Roodborst alarm slaat en de Tjiftjaf roept. We zien een vrouwtje Zwartkop, dus een bruin kopje en geen zwart.

Nu lopen we tussen de naaldbomen door, welke is de Grove den en welke de Corsicaanse? In die nestkast daar heeft vorig jaar een Torenvalk gebroed. De torenvalk bidt in de lucht, de even grote Sperwer nooit.

We gaan terug door het loofbos. De vink zingt zijn liedje als afscheid voor ons, hij laat ons horen dat hij in het bos is om er te broeden. Het bos is er voor de vogels; wij zijn maar bezoekers.

Het is 9 uur: wij verlaten het bos.